

BISKOPPEN OVER KØBENHAVNS STIFT

Nørregade 11 · 1165 København K · Telefon 33 47 65 00 · E-mail: kmkbh@km.dk

Den 25.03.20

Hvor er det en mærkværdig tid, vi befinder os i. Fra den ene dag til den anden har vi oplevet, at det meste af vores daglige liv med hinanden er blevet vendt på hovedet. Alt det, vi for få uger siden betragtede som hverdags-trummerum, er væk og erstattet af nye måder at være sammen på, nye måder at arbejde på, nye ritualer.

Uanset hvor vi hver især befinder os i Københavns Stift, uanset hvilken opgave vi varetager i folkekirken i stiftet, kræver det en stor mængde energi at løfte den og fortsætte med at gøre det under de ekstraordinære omstændigheder. Vi skal så at sige sadle hesten, mens vi rider, og turen er ikke ved at være til ende. Den er først lige begyndt.

Først og fremmest vil jeg derfor sige jer tak. Tak, fordi I griber den krævende opgave an, som I gør. Tak, fordi I går til arbejdet med iderigdom og mod. Tak, for den omsorg, som I viser de grupper, der er mest sårbare i den nuværende situation. Tak, fordi I i det hele taget holder fast i, at vi kan løfte den opgave, som vi folkekirken har løftet indtil nu, på så mange andre måder end dem, vi plejer at benytte os af.

Hver formiddag holder jeg for tiden møde med mine bispekolleger fra landets øvrige stifter. Her drøfter vi de vigtigste udfordringer. Ligesom for jer, er der mange af dem. Hvordan skal vi fejre påske uden fysisk at kunne mødes og gøre det sammen? Hvordan passer vi bedst muligt på folkekirkens medarbejdere, samtidig med at vi fortsat er kirke for mennesker? Vi arbejder ihærdigt på at finde gode løsninger på de mange udfordringer.

Folkekirken er med sin flade organisering og sin to-strengede ledelse hverken strømlinet eller overskuelig. Det har sin historiske årsag, og vi er mange, der nærer en stor kærlighed til vores unikke konstruktion. Men i en krise, som den vi står i nu, kan organiseringen og den høje grad af selvledelse være en særlig stor udfordring. Jeg vil bede jer om ikke at glemme vigtigheden af den opgave, vi har. At folkekirken skal bidrage til, at smittekæderne bliver brudt. At mennesker fortsat skal kunne opleve os som en nærværende kirke, der kan bringe håb og trøst i en presset og til tider fortvivlet tid.

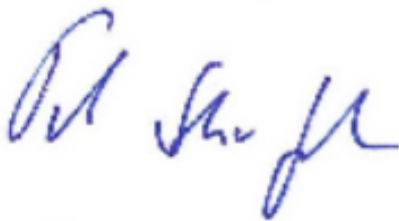
Alle er pressede på grund af situationen, men vi reagerer forskelligt på det pres, der ikke ser ud til at forsvinde lige foreløbigt. Derfor må I passe ekstra godt på hinanden. Bære over med hinanden og ikke glemme at le sammen. Jeg håber, at I kan mærke nærvær midt i fraværet og distancen. Mærke at vi sammen kan komme igennem det, selvom dette 'sammen' kommer til udtryk på en anden måde, end vi ellers har for vane.

Jeg vil minde jer om, at I er velkomne til at kontakte enten jeres provst eller mig, hvis I løber ind i udfordringer, som I ikke umiddelbart kan finde en løsning på.

Nærværet trods det fysiske fravær er en helt central del af det kristne tankegods. Vi fejrer hver søndag nadver sammen med en Menneskesøn, som kommer mod os som brød og vin. Det skete engang, men når vi deler brødet og drikker vinen sammen, mærker vi, at historiens grænser opløser sig. Pludselig er han der, og han kommer som en velkommen gæst, der hilser os fra morgenrøden, paradiset, og han forvandler vores angst til mod, vores tristhed til glæde.

Vi er sammen om at komme igennem den nuværende krise – også selv om vi i dag ikke kan se hinanden og smile til hinanden. Men han bryder tid og sted, og han gør os hjemme i sin herlighed og fortryllelse, og forhåbentlig tør I også tage alle dem med fra jeres liv, som I savner at sidde til bords med. Send dem et smil i ånden – i tanken – lyt til deres stemmer. Og hvis I lytter godt efter, så hører I også ham, der elsker verden og i smilet, i venligheden, i kærlighedsprotesten gør han os frie til også i denne situation at tage vare på hinanden.

Mange hilsner

Peter Skov-Jakobsen